

173 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 7.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Älskade Makan Lilla!

Jag reser först i dag, Lördag kl. 10 f. m. Med bekymrad hjerta har jag befvat här dessa dagar och nya bekymmer möta. Jag saknar Eder här, allastädes, glömmet Er icke mången stund af dagen eller natten; ty i Er kärlek ville jag söka ro från all lifvets oro och bitterhet. Gifve Gud jag snart lyckades bereda oss ett för yttre betryck fredadt nytt litet bo; dess inres frid och glädje ligger i min lilla Makas hand. Måtte hon lära sig att värdera denna hemmets lycka såsom jag gör det, ihågkommande, att tiden löper snabbt, och att menniskan förgäfves önskar göra det gjorda ogjordt. Lita Älskade Maka min dertill, att mitt hjerta är fullt af kärkek till Dig och af tacksamhet för hvarje, lycklig stund Du bereder mig, att jag som min dödsstunds bästa tröst tänker mig glädjen att kunna välsigna och tackar Dig. Äfven Du, barnet mitt älskade, har mycket att uppoffra och möda Dig, för att bereda mig en sådan stund; men den skall icke heller blifva utan frukt för Ditt eget hjertas frid. Framförallt tänk på barnen och deras dunkla framtid, för hvilken ett så tungt ansvar hvilat på oss. Gud i himmeln bevar och beskydde Er till ett snart återseende, hvartill jag med all min själ längtar.

Helsa hjertligt och tacksamt husets Herre och Fru. Äfven alla andra.

Kyss barnen tusende gånger från mig. Mitt sinne är så lungt, så tungt vid tanken på Dig och dem. Farväl Älskade, ljufva egen Maka, farväl! Skrif hvarje vecka, på Helsingfors tillsvidare. Låt mig höra att I ären friska och lyckliga.

Din trogne, kärleksfulla
J. V. S:n

Calle helsar, är frisk och har varit beskedlig,

P. S. Jag har lemnat silfret m. m. till Pappa. Nycklarne till Oppmans – allt för möjlig eldfaras skuld. Kläderna till tvätt bör Du kanske bedja Mamsell Oppman mottaga. Jag tycker det är osäkert, att hafva lemnat dem i Lovisas vård.

174 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 8.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Idensalmi den 8:de Juli. 1849.

Ömt Älskade och Saknade Make!

Ja Gud vet huru långt du är ifrån oss min oro är stor, då jag ännu ej fått höra något, helst om dig, ty inte fordrar jag att du hade bort skriva då du hade så många andra bestyr. Nanny hade bref från staden, och jag hoppades att då få underrättelser om din resa, men allt har nu varit förgefves. Huru må ni haft det hemma, och jag tycker mig se dig så bekymrad och bedröfvad som då vi skildes. Var ej så Älskade Make, jag kan ju åter ej annat än bedja dig glömma allt som varit och ännu hoppas, att allt med Guds hjälp, skall blifva bättre.

Skilsmässan att den skulle ske så, gjorde mig stor bedröfvelse, ty den